инв. № 5557

Ние сме сега като единъ другъ и
да се хвърлимъ въ щастието по нашъ
и ето като изгубено синчетце
гръмнато да ходимъ ний чедо-
ри обсебени тъгами.

— Мисли ли, Ваня, на мисли!
Ужасна е предварителна. И
виждамъ пъкъ единъ нагръ спуте-
но синъ предъ очитѣ си и то
изгорен въ пламъци. Азъ го сво-
ръмъ въ мечтата новъ ний
пъкъ да знаемъ ръководи ли ни
Спасъ е тамъ? Не боре мой, азъ
сами не вървимъ въ гръ-
а сами сѣмнимъ да ръмуитъ.
Не стъпъ по пътъ въ гръ сигъ и
азъ сами ней ще въ бъдно спасение
настъпване.

Несами сами въ мъгла

НБУ